

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 2605/2018
21.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радислав Маравић адвокат из ..., против туженог „ББ“ а.д. из ..., чији је пуномоћник Слободан Сврзић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3864/17 од 15.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3864/17 од 15.12.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 573/15 од 22.06.2017. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење директора туженог од 29.12.2006. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. .. од 22.04.2002. године и обавезан тужени да врати тужиоца на рад у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова поступка исплати тужиоцу износ од 345.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3864/17 од 15.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву П1 573/15 од 14.06.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нису основани наводи ревизије о битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. истог закона учињених у другостепеном поступку. Тужилац је поднео преображајну (конститутивну) тужбу за поништај решења о отказу уговора о раду, па зато у правноснажно окончаном поступку није погрешно примењен члан 194. ЗПП којим су предвиђени случајеви и услови под којима се може поднети тужба за утврђење (декларативна тужба). Идентификацијом уговора о раду у изреци првостепене пресуде није извршена допуна тужбеног захтева, односно његово прекорачење, а пропуст суда да одлучи о тужиочевом захтеву за враћање на послове које је обављао до отказа уговора о раду нема утицаја на правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог од 29.12.2006. године тужиоцу је отказан уговор о раду зато што у периоду од 26.07.2006. године до 24.11.2006. године није долазио на рад и није обавестио послодавца да се налази у штрајку, односно није штрајковао у кругу предузећа и тако поступио супротно члану 5. став 3. Закона о штрајку. Тужилац је био члан синдиката „ВВ“ код туженог који је донео одлуку о штрајку почев од 26.07.2006. године. У донетој одлуци је као место штрајка наведен круг туженог предузећа, без ближег означања места његовог одржавања. Тужилац је био на боловању од 17.07. до 27.07.2006. године а затим је наставио да користи годишњи одмор у трајању од 10 радних, односно 14 календарских дана. Дан пре истека годишњег одмора тужилац се придружио штрајкачима, о чему је обавестио своје руководиоце, али је већ тада штрајкачима било забрањено да уђу у круг туженог предузећа. Тужилац је са више других радника туженог потписао изјаве од 17. и 18.08, 31.10. и 20. и 24.11.2006. године да спроводе штрајкачку делатност и да им није дозвољен улазак у фабрички круг туженог. Штрајкачима је улазак у круг туженог предузећа био забрањен још 04.08.2006. године. Због тога су се штрајкачи обратили и инспекцији рада, а 17.08.2006. године покушали су да уђу у фабрички круг у чему су их спречили радници обезбеђења. Инспектор рада је 24.11.2006. године, на захтев више запослених код туженог, између осталог и тужиоца, извршио инспекцијски надзор и записнички констатовао да штрајкачима није омогућено да штрајкују у кругу туженог предузећа.

На основу овако утврђеног чињенично стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 24/05), прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако

запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према члану 5. став 3. Закона о штрајку („Службени гласник Републике Србије“, број 101/05), ако се штрајк испољава окупљањем запослених, место окупљања учесника у штрајку не може бити ван пословних - радних просторија, односно ван круга пословног простора запослених који ступају у штрајк. Наведеним законом предвиђено је да организовање штрајка, односно учешће у штрајку под условима предвиђеним тим законом, не представља повреду радне обавезе и не може бити основ за покретање поступка за утврђење дисциплинске и материјалне одговорности запосленог, и не може имати за последицу престанак радног односа запосленог (члан 14. став 2).

У конкретном случају, тужилац је по повратку са годишњег одмора у августу 2006. године започео учешће у штрајку који је, у складу са Законом о штрајку, организовао синдикат туженог чији је тужилац био члан. Учешће тужиоца у законито организованом штрајку, сходно члану 14. став 2. Закона о штрајку, не представља повреду радне обавезе или радне дисциплине и не може имати за последицу престанак радног односа отказом уговора о раду. Тужени је онемогућио штрајкаче да се окупљају у фабричком кругу, због чега се тужиоцу као учеснику штрајка не може приписати у кривицу учешће у штрајку на начин супротан члану 5. став 3. Закона о штрајку.

Имајући изложено у виду, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права. Овај ревизијски разлог тужени образлаже оспоравањем правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, односно оцене изведених доказа, због чега се овај ванредни правни лек не може изјавити осим у неком од случајева из члана 403. став 2. ЗПП који у овом поступку нису остварени.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези члана 153. став 1. ЗПП - према успеху туженог у том поступку.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић